

Ο φθάσας την αγάπην του Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

αββά Ισαάκ του Σύρου

Δεν σώζεις τον άνθρωπο με εξωτερικές συμβουλές και προτροπές. Ούτε του προσφέρεις ελευθερία με το να του πεις: Κάμε ό,τι θέλεις.

Θα πρέπει να μπορεί η αγάπη σου άφωνα, σαν ήλιος στοργής και καθαρός αέρας κουράγιου, να του χαρίζει υγεία και να του γεννά όρεξη προσωπική για να ζήσει.

Αυτό γίνεται με τον Αββά Ισαάκ. Φλέγεται ολόκληρος και μεταλαμπαδεύει το πυρένδροσο μυστήριο της Εκκλησίας. **Εκπορεύει από την ύπαρξή του αγάπη, που παρέχει χώρο ελευθερίας στον άλλο. Και του χαρίζει δυνατότητες για να πραγματοποιήσει τον εαυτό του.** Αγκαλιάζει τον άλλο με το να τον αφήνει ελεύθερο στο σύνολό του. [...]

Σε γνωρίζει. Σε κατανοεί. Σ' αφήνει ελεύθερο να κινηθείς, να γνωρίσεις το είναι σου και την αντοχή σου, τη φύση των όντων και το κάλλος τους.

Η ελευθερία σε τούτη τη ζωή και το κλίμα δεν είναι κατάσταση ανεκτή αλλά **απαραίτητη προϋπόθεση.** [...]

Μας αφήνει μόνους να καταλάβομε πού βρισκόμαστε, **να διαγνώσομε την αρρώστια μας.** [...]

Και προτρέπει: **«Σπούδασον εισελθείν εις το ταμείον το ένδοθέν σου και όψει το ταμείον το ουράνιον· εν γάρ εστι τούτο κακείνο».** «Ειρήνευσον εν σεαυτώ, και ειρηνεύσει σοι ο ουρανός και η γη.»

[...] **Κατά τον χρόνο της ζωής** μόνο στην ταπείνωση βρίσκει την ανάπαυση. Σ' αυτή μόνο εμπιστεύεται: [...] Και **«προ του εισελθείν εις την πόλιν της ταπεινώσεως, εάν ίδης σαυτόν ότι ανεπαύθης εκ της οχλήσεως των παθών, μη πιστεύσης σεαυτώ...Ουκ απαντάς ανάπαυσιν εκ του μόχθου σου, ουδέ εκ των επιβουλών άνεσιν έξεις, έως αν φθάσης το κατάλυμα της αγίας**

[...]

Η ταπείνωση είναι το τέλος, η κατάληξη.

Όλοι οι αγώνες, η άσκηση, οι αρετές, έχουν σκοπό να μας φέρουν στην ταπείνωση. «Χωρίς ταύτης πάντα τα έργα ημών μάταιά εισι και πάσαι αι αρεταί και πάσαι αι εργασίαι.» [...]

Την ταπείνωση γνωρίζει ως θέωση («πάσιν ως Θεός ψηφίζεται ο ταπεινόφρων»). Και όταν πάει να μιλήσει γι' αυτήν, διστάζει και «πληρούται φόβου», σαν κάποιον που ξέρει ότι πρόκειται να μιλήσει για τον Θεό. [...]

Όλους αγαπά και γι' αυτόν όλοι είναι καθαροί.

«Όταν πάντας ανθρώπους καλούς θεωρή και ου φαίνηταί τις αυτώ ακάθατος και βέβηλος, τότε εστίν αληθώς καθαρώς τη καρδία ο άνθρωπος.» [...]

Δεν θα ήταν πλήρης, αν δεν αγαπούσε έτσι. Κόλαση είναι το να μη μπορείς να αγαπάς. **Αυτός προχώρησε στην αγάπη τη μείζονα. Η καύσις της καρδιάς του λειώνει όλη τη δημιουργία. Αγκαλιάζει με θεϊκή στοργή όλα τα πλάσματα, «τους εχθρούς της αλήθειας» και τον ίδιο τον διάβολο. Μόνο τότε, «ότε φθάσομεν την αγάπην, εφθάσαμεν εις τον Θεόν.» [...]**

Έπεσε στην έλξη που τον ξεπερνά. Έπεσε στην κραταιά ως ο θάνατος αγάπη του Θεού. Δεν μπορεί να κάμει τίποτε άλλο.

«Ο φθάσας την αγάπην του Θεού, ουκ έτι πάλιν επιθυμεί διαμείναι ενταύθα.»

Αυτός που μας αγαπά θέλει να φύγει από κοντά μας; Όχι. Μας δείχνει μόνο ότι η απόσταση δεν μας χωρίζει πια ποτέ. Πάει να μας ετοιμάσει τόπο. Βρίσκεται όντως μαζί μας και μέσα μας.

Ποιον έκαμες φίλο σου σε τούτη τη ζωή, για να σε υποδεχθεί εκεί την ημέρα της εξόδου σου; ερωτά κάπου.

Κι εμείς τολμούμε να πούμε:

Εσένα θεωρούμε φίλο, Αββά, που μας κατάλαβες και μας πόνεσες.

Αυτοί που σαν τον Αββά Ισαάκ σιωπούν, μιλούν.

Αυτοί που λείπουν, είναι μαζί μας μ' άλλο τρόπο, «εν ετέρα μορφή».

Η «άγνοιά» τους καινοτομεί οδούς γνώσεως.

Η «ανυπαρξία» τους μας κρατά στην ύπαρξη.

Η «έφεσις του θανάτου ώσπερ ζωής» μας δίνει κουράγιο να αντιμετωπίσομε, να υπομείνομε, να ξεπεράσομε τους όποιους πειρασμούς μας.

Ο θάνατος καταργήθηκε. Το κενό γέμισε. Η αγάπη νίκησε δι' αυτών εν Χριστώ Ιησού, ω η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας. Αμήν.

Αρχιμ. Βασιλείου, *Αββάς Ισαάκ ο Σύρος: Ένα πλησίασμα στον κόσμο του*, Ι.Μ. Ιβήρων, 2003, σ. 18-20, 39-42, 44-47.

Πηγή:agios-panteleimon.blogspot.gr